

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 840/2014-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 26. novembra 2014 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa (sudca spravodajca), zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Sergeja Kohuta predbežne prerokoval sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s. r. o., Pribinova 25, Bratislava, zastúpenej advokátom doc. JUDr. Branislavom Fridrichom, PhD., Advokátska kancelária Fridrich Paľko, s. r. o., Grösslingová 4, Bratislava, vedené pod sp. zn. Rvp 20147/2013, sp. zn. Rvp 21425/2013 až sp. zn. Rvp 21429/2013, sp. zn. Rvp 21437/2013 až sp. zn. Rvp 21471/2013, sp. zn. Rvp 23408/2013 až sp. zn. Rvp 23418/2013, sp. zn. Rvp 23910/2013 až sp. zn. Rvp 23913/2013 a sp. zn. Rvp 206/2014 až sp. zn. Rvp 242/2014 vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 47 Charty základných práv Európskej únie a práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uzneseniami Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7 Cdo 59/2013 z 15. mája 2013, sp. zn. 2 Cdo 368/2012 z 18. júna 2013, sp. zn. 1 Cdo 248/2012 z 18. júna 2013, sp. zn. 5 Cdo 83/2013 z 30. júla 2013, sp. zn. 2 Cdo 83/2013 z 26. júna 2013, sp. zn. 1 ECdo 120/2013 z 10. júla 2013, sp. zn. 7 ECdo 111/2013 z 24. júla 2013, sp. zn. 1 Cdo 236/2012 z 15. mája 2013, sp. zn. 7 Cdo 52/2013 z 3. júla 2013, sp. zn. 5 Cdo 321/2012 z 13. júna 2013, sp. zn. 3 Cdo 34/2013 z 3. júla 2013, sp. zn. 7 Cdo 50/2013 z 3. júla 2013, sp. zn. 5 Oboer 1/2013 z 31. júla 2013, sp. zn. 7 ECdo 20/2013 z 3. júla 2013, sp. zn. 4 Cdo 378/2012 z 18. júna 2013, sp. zn. 4 Cdo 386/2012 z 30. apríla 2013, sp. zn. 4 Cdo 319/2012 z 24. júna 2013, sp. zn. 7 Cdo 11/2013 z 1. augusta 2013, sp. zn. 7 Cdo 28/2013 z 3. júla 2013, sp. zn.

1 ECdo 114/2013 z 23. mája 2013, sp. zn. 5 Cdo 55/2013 z 9. júla 2013, sp. zn. 5 Cdo 60/2013 z 9. júla 2013, sp. zn. 5 ECdo 50/2013 z 9. júla 2013, sp. zn. 5 Cdo 54/2013 z 26. júna 2013, sp. zn. 2 Cdo 356/2012 z 28. marca 2013, sp. zn. 2 Cdo 7/2013 z 26. júna 2013, sp. zn. 5 Oboer 128/2013 z 31. júla 2013, sp. zn. 5 Cdo 59/2013 z 30. júla 2013, sp. zn. 7 Cdo 34/2013 z 3. júla 2013, sp. zn. 2 Cdo 393/2012 z 18. júna 2013, sp. zn. 3 ECdo 125/2013 z 27. júna 2013, sp. zn. 3 Cdo 58/2013 z 3. júla 2013, sp. zn. 5 Cdo 367/2012 z 9. júla 2013, sp. zn. 3 Cdo 393/2012 z 18. júna 2013, sp. zn. 2 Oboer 93/2013 z 24. júna 2013, sp. zn. 5 Cdo 75/2013 z 9. júla 2013, sp. zn. 3 Cdo 426/2012 z 15. mája 2013, sp. zn. 5 Oboer 21/2013 zo 14. augusta 2013, sp. zn. 1 Cdo 70/2013 z 10. júla 2013, sp. zn. 4 Cdo 373/2012 z 18. júna 2013, sp. zn. 6 Cdo 290/2013 z 9. októbra 2013, sp. zn. 6 Cdo 306/2013 z 24. októbra 2013, sp. zn. 3 Cdo 364/2013 z 28. októbra 2013, sp. zn. 1 Cdo 250/2013 z 19. septembra 2013, sp. zn. 1 Cdo 133/2013 z 10. júla 2013, sp. zn. 6 Cdo 295/2013 z 30. októbra 2013, sp. zn. 5 Cdo 317/2013 zo 7. novembra 2013, sp. zn. 3 Cdo 296/2013 zo 4. novembra 2013, sp. zn. 3 Cdo 301/2013 z 28. októbra 2013, sp. zn. 5 Cdo 309/2013 zo 7. novembra 2013, sp. zn. 1 Cdo 147/2013 z 28. októbra 2013, sp. zn. 5 Cdo 34/2013 z 24. októbra 2013, sp. zn. 5 Cdo 42/2013 z 24. októbra 2013, sp. zn. 7 ECdo 37/2013 z 11. septembra 2013, sp. zn. 3 ECdo 36/2013 z 3. októbra 2013, sp. zn. 7 ECdo 167/2013 z 2. októbra 2013, sp. zn. 5 Cdo 37/2013 z 24. októbra 2013, sp. zn. 4 Cdo 413/2012 z 19. septembra 2013, sp. zn. 5 Cdo 423/2012 z 24. októbra 2013, sp. zn. 3 ECdo 65/2013 z 3. októbra 2013, sp. zn. 3 Cdo 49/2013 z 28. októbra 2013, sp. zn. 6 Cdo 423/2012 z 19. septembra 2013, sp. zn. 4 Cdo 343/2012 z 24. októbra 2013, sp. zn. 7 Cdo 29/2013 z 21. októbra 2013, sp. zn. 1 ECdo 113/2013 z 10. júla 2013, sp. zn. 3 Cdo 55/2013 zo 16. augusta 2013, sp. zn. 2 Cdo 49/2013 z 26. júna 2013, sp. zn. 4 ECdo 71/2013 z 15. júla 2013, sp. zn. 4 Cdo 398/2012 z 19. septembra 2013, sp. zn. 6 ECdo 180/2013 z 9. októbra 2013, sp. zn. 1 ECdo 60/2013 z 19. septembra 2013, sp. zn. 3 Oboer 20/2013 z 30. septembra 2013, sp. zn. 7 Cdo 213/2012 z 30. septembra 2013, sp. zn. 4 ECdo 150/2013 z 30. septembra 2013, sp. zn. 3 ECdo 10/2013 z 3. októbra 2013, sp. zn. 6 Cdo 419/2012 z 30. septembra 2013, sp. zn. 2 Oboer 107/2013 zo 7. novembra 2013, sp. zn. 5 Cdo 439/2012 z 30. septembra 2013, sp. zn. 7 ECdo 83/2013 z 21. októbra 2013, sp. zn. 5 Oboer 62/2012 z 21. októbra 2013, sp. zn. 6 ECdo 265/2013 zo 14. novembra 2013, sp. zn. 3 Cdo 27/2013

z 28. októbra 2013, sp. zn. 3 Cdo 57/2013 zo 7. novembra 2013, sp. zn. 5 ECdo 95/2013 zo 7. novembra 2013, sp. zn. 5 ECdo 16/2013 z 24. októbra 2013, sp. zn. 5 Cdo 44/2013 z 24. októbra 2013, sp. zn. 1 Cdo 228/2012 z 24. októbra 2013, sp. zn. 5 Cdo 73/2013 z 30. septembra 2013, sp. zn. 4 Cdo 70/2013 z 30. septembra 2013, sp. zn. 3 Cdo 1/2013 z 3. októbra 2013, sp. zn. 3 Cdo 52/2013 z 18. septembra 2013, sp. zn. 6 Cdo 453/2012 z 19. septembra 2013, ako aj uzneseniami Krajského súdu v Žiline sp. zn. 10 CoE 36/2012 z 27. júna 2012, sp. zn. 20 CoE 141/2012 z 2. augusta 2012, sp. zn. 7 CoE 47/2012 z 22. augusta 2012, Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 13 CoE 125/2012 z 25. júna 2012, sp. zn. 11 CoE 124/2011 zo 14. júna 2012, sp. zn. 16 CoE 108/2012 z 30. apríla 2013, sp. zn. 2 CoE 226/2011 z 26. júla 2012, Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 3 CoE 347/2012 z 21. januára 2013, sp. zn. 17 CoE 218/2012 z 30. januára 2013, sp. zn. 4 CoE 564/2011 z 29. júna 2012, sp. zn. 17 CoE 8/2012 z 21. júna 2013, sp. zn. 4 CoE 566/2011 z 13. júla 2012, sp. zn. 4 CoE 579/2011 z 13. júla 2012, sp. zn. 19 CoE 119/2012 z 28. júna 2012, sp. zn. 19 CoE 19/2012 z 28. júna 2012, sp. zn. 8 CoE 35/2012 zo 16. júla 2012, sp. zn. 4 CoE 19/2012 zo 7. augusta 2012, sp. zn. 2 CoE 218/2012 z 19. júla 2012, sp. zn. 2 CoE 196/2012 z 19. júla 2012, sp. zn. 3 CoE 192/2012 z 8. augusta 2012, sp. zn. 2 CoE 201/2012 zo 6. augusta 2012, sp. zn. 19 CoE 143/2012 zo 7. augusta 2012, sp. zn. 3 CoE 209/2012 z 29. júna 2012, sp. zn. 4 CoE 531/2011 z 13. júla 2012, sp. zn. 19 CoE 49/2012 z 31. júla 2012, sp. zn. 6 CoE 146/2013 z 25. júla 2012, sp. zn. 17 CoE 137/2012 z 1. augusta 2012, sp. zn. 4 CoE 141/2012 zo 7. augusta 2012, Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 17 CoE 120/2012 z 29. júna 2012, sp. zn. 13 CoE 205/2012 z 30. septembra 2012, sp. zn. 15 CoE 144/2012 z 29. októbra 2012, sp. zn. 16 CoE 198/2012 z 31. júla 2012, sp. zn. 14 CoE 263/2012 zo 14. augusta 2012, sp. zn. 2 CoE 349/2012 z 26. septembra 2012, sp. zn. 2 CoE 203/2012 z 30. mája 2012, sp. zn. 16 CoE 163/2012 z 28. júna 2012, sp. zn. 17 CoE 104/2012 z 29. júna 2012, sp. zn. 41 CoE 318/2012 zo 16. januára 2013, sp. zn. 13 CoE 186/2012 z 8. augusta 2012, sp. zn. 43 CoE 94/2012 z 25. apríla 2012, sp. zn. 43 CoE 128/2012 z 19. júla 2012, sp. zn. 43 CoE 377/2012 z 24. januára 2013, sp. zn. 1 CoE 345/2012 z 12. júla 2012, sp. zn. 43 CoE 247/2012 z 19. septembra 2012, sp. zn. 15 CoE 91/2012 zo 14. júna 2012, sp. zn. 1 CoE 400/2012 z 18. septembra 2012, sp. zn. 16 CoE 136/2012 z 31. mája 2012, sp. zn. 1 CoE 335/2012 z 12. júla 2012, sp. zn. 41 CoE 142/2012 z 27. júna 2012, sp. zn.

41 CoE 203/2012 z 21. novembra 2012, sp. zn. 19 CoE 19/2012 z 28. júna 2012, sp. zn. 14 CoE 138/2012 z 29. júna 2012, sp. zn. 14 CoE 44/2013 z 25. februára 2013, sp. zn. 43 CoE 308/2012 z 21. novembra 2012, sp. zn. 14 CoE 240/2012 z 10. júla 2012, sp. zn. 14 CoE 252/2012 z 13. júla 2012, sp. zn. 17 CoE 187/2012 z 26. júna 2012, sp. zn. 14 CoE 242/2012 z 13. júla 2012, sp. zn. 14 CoE 246/2012 z 13. júla 2012, sp. zn. 2 CoE 263/2012 z 21. júna 2012, sp. zn. 1 CoE 450/2012 z 30. októbra 2012, sp. zn. 41 CoE 116/2012 z 8. augusta 2012, sp. zn. 41 CoE 92/2012 zo 4. júla 2012, sp. zn. 14 CoE 219/2012 z 13. júla 2012, sp. zn. 1 CoE 378/2012 z 30. októbra 2012, sp. zn. 1 CoE 339/2012 z 12. júla 2012, sp. zn. 2 CoE 310/2012 z 30. októbra 2012, sp. zn. 2 CoE 474/2012 z 31. októbra 2012, sp. zn. 13 CoE 172/2012 z 23. októbra 2012, sp. zn. 2 CoE 548/2011 z 30. mája 2012, sp. zn. 43 CoE 202/2012 z 28. augusta 2012, sp. zn. 17 CoE 115/2012 z 19. júna 2012, Krajského súdu v Nitre sp. zn. 6 CoE 16/2013 z 31. januára 2013, sp. zn. 11 CoE 78/2012 z 22. augusta 2012, sp. zn. 7 CoE 101/2012 z 28. decembra 2012, Krajského súdu v Prešove sp. zn. 18 CoE 46/2012 z 19. júla 2012, sp. zn. 6 CoE 139/2012 z 19. júla 2012, sp. zn. 4 CoE 66/2012 z 24. augusta 2012, sp. zn. 12 CoE 27/2012 z 29. júna 2012, sp. zn. 20 CoE 132/2012 z 30. augusta 2012 a Krajského súdu v Trnave sp. zn. 5 CoE 15/2012 zo 7. augusta 2012 a takto

r o z h o d o l :

1. Sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOSŤ, s. r. o., vedené pod sp. zn. Rvp 20147/2013, sp. zn. Rvp 21425/2013 až sp. zn. Rvp 21429/2013, sp. zn. Rvp 21437/2013 až sp. zn. Rvp 21471/2013, sp. zn. Rvp 23408/2013 až sp. zn. Rvp 23418/2013, sp. zn. Rvp 23910/2013 až sp. zn. Rvp 23913/2013 a sp. zn. Rvp 206/2014 až sp. zn. Rvp 242/2014 s p á j a na spoločné konanie, ktoré bude ďalej vedené pod sp. zn. Rvp 20147/2013.

2. Sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOSŤ, s. r. o., o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) boli 2. augusta 2013, 18. septembra 2013, 17. decembra 2013, 19. decembra 2013 a 10. januára 2014 doručené sťažnosti obchodnej spoločnosti POHOTOVOSTĚ, s. r. o., Pribinova 25, Bratislava (ďalej len „sťažovateľka“), vedené pod sp. zn. Rvp 20147/2013, sp. zn. Rvp 21425/2013 až sp. zn. Rvp 21429/2013, sp. zn. Rvp 21437/2013 až sp. zn. Rvp 21471/2013, sp. zn. Rvp 23408/2013 až sp. zn. Rvp 23418/2013, sp. zn. Rvp 23910/2013 až sp. zn. Rvp 23913/2013 a sp. zn. Rvp 206/2014 až sp. zn. Rvp 242/2014 vo veci namietaného porušenia jej základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 47 Charty základných práv Európskej únie (ďalej len „charta“) a práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uzneseniami Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 7 Cdo 59/2013 z 15. mája 2013, sp. zn. 2 Cdo 368/2012 z 18. júna 2013, sp. zn. 1 Cdo 248/2012 z 18. júna 2013, sp. zn. 5 Cdo 83/2013 z 30. júla 2013, sp. zn. 2 Cdo 83/2013 z 26. júna 2013, sp. zn. 1 ECdo 120/2013 z 10. júla 2013, sp. zn. 7 ECdo 111/2013 z 24. júla 2013, sp. zn. 1 Cdo 236/2012 z 15. mája 2013, sp. zn. 7 Cdo 52/2013 z 3. júla 2013, sp. zn. 5 Cdo 321/2012 z 13. júna 2013, sp. zn. 3 Cdo 34/2013 z 3. júla 2013, sp. zn. 7 Cdo 50/2013 z 3. júla 2013, sp. zn. 5 Oboer 1/2013 z 31. júla 2013, sp. zn. 7 ECdo 20/2013 z 3. júla 2013, sp. zn. 4 Cdo 378/2012 z 18. júna 2013, sp. zn. 4 Cdo 386/2012 z 30. apríla 2013, sp. zn. 4 Cdo 319/2012 z 24. júna 2013, sp. zn. 7 Cdo 11/2013 z 1. augusta 2013, sp. zn. 7 Cdo 28/2013 z 3. júla 2013, sp. zn. 1 ECdo 114/2013 z 23. mája 2013, sp. zn. 5 Cdo 55/2013 z 9. júla 2013, sp. zn. 5 Cdo 60/2013 z 9. júla 2013, sp. zn. 5 ECdo 50/2013 z 9. júla 2013, sp. zn. 5 Cdo 54/2013 z 26. júna 2013, sp. zn. 2 Cdo 356/2012 z 28. marca 2013, sp. zn. 2 Cdo 7/2013 z 26. júna 2013, sp. zn. 5 Oboer 128/2013 z 31. júla 2013, sp. zn. 5 Cdo 59/2013 z 30. júla 2013, sp. zn. 7 Cdo 34/2013 z 3. júla 2013, sp. zn. 2 Cdo 393/2012 z 18. júna 2013, sp. zn. 3 ECdo 125/2013 z 27. júna 2013, sp. zn. 3 Cdo 58/2013 z 3. júla 2013, sp. zn. 5 Cdo 367/2012 z 9. júla 2013, sp. zn. 3 Cdo 393/2012 z 18. júna 2013, sp. zn. 2 Oboer 93/2013 z 24. júna 2013, sp. zn. 5 Cdo 75/2013 z 9. júla 2013, sp. zn. 3 Cdo 426/2012 z 15. mája 2013, sp. zn. 5 Oboer 21/2013 zo 14. augusta 2013, sp. zn.

1 Cdo 70/2013 z 10. júla 2013, sp. zn. 4 Cdo 373/2012 z 18. júna 2013, sp. zn.
6 Cdo 290/2013 z 9. októbra 2013, sp. zn. 6 Cdo 306/2013 z 24. októbra 2013, sp. zn.
3 Cdo 364/2013 z 28. októbra 2013, sp. zn. 1 Cdo 250/2013 z 19. septembra 2013, sp. zn.
1 Cdo 133/2013 z 10. júla 2013, sp. zn. 6 Cdo 295/2013 z 30. októbra 2013, sp. zn.
5 Cdo 317/2013 zo 7. novembra 2013, sp. zn. 3 Cdo 296/2013 zo 4. novembra 2013, sp. zn.
3 Cdo 301/2013 z 28. októbra 2013, sp. zn. 5 Cdo 309/2013 zo 7. novembra 2013, sp. zn.
1 Cdo 147/2013 z 28. októbra 2013, sp. zn. 5 Cdo 34/2013 z 24. októbra 2013, sp. zn.
5 Cdo 42/2013 z 24. októbra 2013, sp. zn. 7 ECdo 37/2013 z 11. septembra 2013, sp. zn.
3 ECdo 36/2013 z 3. októbra 2013, sp. zn. 7 ECdo 167/2013 z 2. októbra 2013, sp. zn.
5 Cdo 37/2013 z 24. októbra 2013, sp. zn. 4 Cdo 413/2012 z 19. septembra 2013, sp. zn.
5 Cdo 423/2012 z 24. októbra 2013, sp. zn. 3 ECdo 65/2013 z 3. októbra 2013, sp. zn.
3 Cdo 49/2013 z 28. októbra 2013, sp. zn. 6 Cdo 423/2012 z 19. septembra 2013, sp. zn.
4 Cdo 343/2012 z 24. októbra 2013, sp. zn. 7 Cdo 29/2013 z 21. októbra 2013, sp. zn.
1 ECdo 113/2013 z 10. júla 2013, sp. zn. 3 Cdo 55/2013 zo 16. augusta 2013, sp. zn.
2 Cdo 49/2013 z 26. júna 2013, sp. zn. 4 ECdo 71/2013 z 15. júla 2013, sp. zn.
4 Cdo 398/2012 z 19. septembra 2013, sp. zn. 6 ECdo 180/2013 z 9. októbra 2013, sp. zn.
1 ECdo 60/2013 z 19. septembra 2013, sp. zn. 3 Oboer 20/2013 z 30. septembra 2013,
sp. zn. 7 Cdo 213/2012 z 30. septembra 2013, sp. zn. 4 ECdo 150/2013 z 30. septembra
2013, sp. zn. 3 ECdo 10/2013 z 3. októbra 2013, sp. zn. 6 Cdo 419/2012 z 30. septembra
2013, sp. zn. 2 Oboe 107/2013 zo 7. novembra 2013, sp. zn. 5 Cdo 439/2012
z 30. septembra 2013, sp. zn. 7 ECdo 83/2013 z 21. októbra 2013, sp. zn. 5 Oboer 62/2012
z 21. októbra 2013, sp. zn. 6 ECdo 265/2013 zo 14. novembra 2013, sp. zn. 3 Cdo 27/2013
z 28. októbra 2013, sp. zn. 3 Cdo 57/2013 zo 7. novembra 2013, sp. zn. 5 ECdo 95/2013
zo 7. novembra 2013, sp. zn. 5 ECdo 16/2013 z 24. októbra 2013, sp. zn. 5 Cdo 44/2013
z 24. októbra 2013, sp. zn. 1 Cdo 228/2012 z 24. októbra 2013, sp. zn. 5 Cdo 73/2013
z 30. septembra 2013, sp. zn. 4 Cdo 70/2013 z 30. septembra 2013, sp. zn. 3 Cdo 1/2013
z 3. októbra 2013, sp. zn. 3 Cdo 52/2013 z 18. septembra 2013, sp. zn. 6 Cdo 453/2012
z 19. septembra 2013, ako aj uzneseniami Krajského súdu v Žiline sp. zn. 10 CoE 36/2012
z 27. júna 2012, sp. zn. 20 CoE 141/2012 z 2. augusta 2012, sp. zn. 7 CoE 47/2012
z 22. augusta 2012, Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 13 CoE 125/2012 z 25. júna 2012,
sp. zn. 11 CoE 124/2011 zo 14. júna 2012, sp. zn. 16 CoE 108/2012 z 30. apríla 2013,

sp. zn. 2 CoE 226/2011 z 26. júla 2012, Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 3 CoE 347/2012 z 21. januára 2013, sp. zn. 17 CoE 218/2012 z 30. januára 2013, sp. zn. 4 CoE 564/2011 z 29. júna 2012, sp. zn. 17 CoE 8/2012 z 21. júna 2013, sp. zn. 4 CoE 566/2011 z 13. júla 2012, sp. zn. 4 CoE 579/2011 z 13. júla 2012, sp. zn. 19 CoE 119/2012 z 28. júna 2012, sp. zn. 19 CoE 19/2012 z 28. júna 2012, sp. zn. 8 CoE 35/2012 zo 16. júla 2012, sp. zn. 4 CoE 19/2012 zo 7. augusta 2012, sp. zn. 2 CoE 218/2012 z 19. júla 2012, sp. zn. 2 CoE 196/2012 z 19. júla 2012, sp. zn. 3 CoE 192/2012 z 8. augusta 2012, sp. zn. 2 CoE 201/2012 zo 6. augusta 2012, sp. zn. 19 CoE 143/2012 zo 7. augusta 2012, sp. zn. 3 CoE 209/2012 z 29. júna 2012, sp. zn. 4 CoE 531/2011 z 13. júla 2012, sp. zn. 19 CoE 49/2012 z 31. júla 2012, sp. zn. 6 CoE 146/2013 z 25. júla 2012, sp. zn. 17 CoE 137/2012 z 1. augusta 2012, sp. zn. 4 CoE 141/2012 zo 7. augusta 2012, Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 17 CoE 120/2012 z 29. júna 2012, sp. zn. 13 CoE 205/2012 z 30. septembra 2012, sp. zn. 15 CoE 144/2012 z 29. októbra 2012, sp. zn. 16 CoE 198/2012 z 31. júla 2012, sp. zn. 14 CoE 263/2012 zo 14. augusta 2012, sp. zn. 2 CoE 349/2012 z 26. septembra 2012, sp. zn. 2 CoE 203/2012 z 30. mája 2012, sp. zn. 16 CoE 163/2012 z 28. júna 2012, sp. zn. 17 CoE 104/2012 z 29. júna 2012, sp. zn. 41 CoE 318/2012 zo 16. januára 2013, sp. zn. 13 CoE 186/2012 z 8. augusta 2012, sp. zn. 43 CoE 94/2012 z 25. apríla 2012, sp. zn. 43 CoE 128/2012 z 19. júla 2012, sp. zn. 43 CoE 377/2012 z 24. januára 2013, sp. zn. 1 CoE 345/2012 z 12. júla 2012, sp. zn. 43 CoE 247/2012 z 19. septembra 2012, sp. zn. 15 CoE 91/2012 zo 14. júna 2012, sp. zn. 1 CoE 400/2012 z 18. septembra 2012, sp. zn. 16 CoE 136/2012 z 31. mája 2012, sp. zn. 1 CoE 335/2012 z 12. júla 2012, sp. zn. 41 CoE 142/2012 z 27. júna 2012, sp. zn. 41 CoE 203/2012 z 21. novembra 2012, sp. zn. 19 CoE 19/2012 z 28. júna 2012, sp. zn. 14 CoE 138/2012 z 29. júna 2012, sp. zn. 14 CoE 44/2013 z 25. februára 2013, sp. zn. 43 CoE 308/2012 z 21. novembra 2012, sp. zn. 14 CoE 240/2012 z 10. júla 2012, sp. zn. 14 CoE 252/2012 z 13. júla 2012, sp. zn. 17 CoE 187/2012 z 26. júna 2012, sp. zn. 14 CoE 242/2012 z 13. júla 2012, sp. zn. 14 CoE 246/2012 z 13. júla 2012, sp. zn. 2 CoE 263/2012 z 21. júna 2012, sp. zn. 1 CoE 450/2012 z 30. októbra 2012, sp. zn. 41 CoE 116/2012 z 8. augusta 2012, sp. zn. 41 CoE 92/2012 zo 4. júla 2012, sp. zn. 14 CoE 219/2012 z 13. júla 2012, sp. zn. 1 CoE 378/2012 z 30. októbra 2012, sp. zn. 1 CoE 339/2012 z 12. júla 2012, sp. zn. 2 CoE 310/2012 z 30. októbra 2012, sp. zn.

2 CoE 474/2012 z 31. októbra 2012, sp. zn. 13 CoE 172/2012 z 23. októbra 2012, sp. zn. 2 CoE 548/2011 z 30. mája 2012, sp. zn. 43 CoE 202/2012 z 28. augusta 2012, sp. zn. 17 CoE 115/2012 z 19. júna 2012, Krajského súdu v Nitre sp. zn. 6 CoE 16/2013 z 31. januára 2013, sp. zn. 11 CoE 78/2012 z 22. augusta 2012, sp. zn. 7 CoE 101/2012 z 28. decembra 2012, Krajského súdu v Prešove sp. zn. 18 CoE 46/2012 z 19. júla 2012, sp. zn. 6 CoE 139/2012 z 19. júla 2012, sp. zn. 4 CoE 66/2012 z 24. augusta 2012, sp. zn. 12 CoE 27/2012 z 29. júna 2012, sp. zn. 20 CoE 132/2012 z 30. augusta 2012 a Krajského súdu v Trnave (ďalej spolu aj „krajské súdy“) sp. zn. 5 CoE 15/2012 zo 7. augusta 2012.

Zo sťažností vyplýva, že sťažovateľka sa v rámci svojej podnikateľskej činnosti zaoberá poskytovaním úverov z vlastných zdrojov. Na základe zmlúv o úvere sťažovateľka poskytla dlžníkom úver, pričom poskytnuté peňažné prostriedky jej boli dlžníci povinní vrátiť podľa podmienok dohodnutých v úverových zmluvách. Na zabezpečenie úverov bola priamo v úverových zmluvách dojednaná buď rozhodcovská doložka, ktorou bola v prípade sporu medzi zmluvnými stranami úverovej zmluvy založená právomoc Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného Slovenskou rozhodcovskou, a. s., Bratislava (ďalej len „rozhodcovský súd“), alebo dlžníci priamo v úverových zmluvách splnomocnili sťažovateľkou menovite uvedenú tretiu osobu (ďalej len „splnomocnenec“), ktorá v prípade, ak dlžník svoje povinnosti z úverovej zmluvy nesplnil, mala oprávnenie podpísať v mene dlžníka notársku zápisnicu o uznaní dlhu dlžníkom, ktorá mala mať povahu exekučného titulu.

Z dôvodu, že dlžníci svoje záväzky vyplývajúce im z predmetných úverových zmlúv dobrovoľne neplnili, tieto sa voči sťažovateľke stali splatnými a v nadväznosti na uvedené sťažovateľka v prípadoch, kde bolo udelené splnomocnenie na spísanie notárskej zápisnice, na podklade tohto exekučného titulu (notárskej zápisnice), iniciovala začatie exekučných konaní, a v prípadoch, kde bola dojednaná rozhodcovská doložka, na jej podklade začala rozhodcovské konania pred zmluvnými stranami zvoleným rozhodcovským súdom, ktorého rozhodcovské rozsudky sa tak stali exekučnými titulmi, na podklade ktorých sťažovateľka iniciovala začatie exekučných konaní.

Potom, ako príslušné okresné sudy v začatých exekučných konaniach poverili sťažovateľkou zvoleného súdneho exekútora vykonaním exekučných konaní, uzneseniami príslušných okresných súdov boli exekúcie *ex officio* zastavené, resp. vyhlásené za neprípustné a následne zastavené. Na základe odvolaní sťažovateľky boli tieto uznesenia okresných súdov potvrdené uzneseniami príslušných krajských súdov ako vecne správne.

Okresné sudy podľa sťažovateľky rozhodli nad rámec svojej právomoci, keď bez návrhu exekúcie zastavili, čím jej mali odňať možnosť konať pred súdom, pretože jej nebolo umožnené vyjadriť sa, aj napriek tomu, že toto rozhodnutie v konečnom dôsledku zásadným spôsobom ovplyvnilo jej právne postavenie, hoci podľa nej má síce v tom-ktorom prípade k dispozícii exekučný titul, a to rozhodcovský rozsudok alebo notársku zápisnicu, avšak tento je nevykonateľný. Uvedené pochybenie okresných súdov podľa tvrdenia sťažovateľky nenapravili ani krajské sudy.

Sťažovateľka v predostretej argumentácii namieta právne závery vyplývajúce z rozhodovacej činnosti krajských súdov a najvyššieho súdu, ktorým vytýka ich nesprávnosť z hľadiska právneho posúdenia relevantných hmotnoprávných ustanovení príslušných právnych predpisov na predmetnú právnu vec.

Sťažovateľka za relevantné pochybenie v postupe a rozhodovaní krajských súdov, ako aj najvyššieho súdu považuje predovšetkým skutočnosť, že o zastavení uvedených exekučných konaní bolo rozhodnuté bez toho, aby boli predtým účastníci exekučných konaní upozornení na podľa všeobecných súdov neprijateľnú (nekalú) zmluvnú podmienku a bolo im umožnené sa k nej vyjadriť. V nadväznosti na to sťažovateľka tvrdí, že mala byť ukrátená o reálnu možnosť domáhať sa, aby všeobecné sudy konajúce v jej právnych veciach zohľadnili jej nesúhlas so záverom o neprijateľnosti zmluvnej podmienky. Uvedeným postupom krajských súdov a najvyššieho súdu došlo podľa sťažovateľky k porušeniu čl. 47 charty, teda k porušeniu práva na účinný prostriedok nápravy, ako aj práva na spravodlivý proces vrátane porušenia zásady kontradiktórnosti konania.

Najvyšší súd sa podľa sťažovateľky tiež dopustil porušenia jej základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy, pretože sa „*neobrátil na Súdny dvor*

Európskej únie s otázkou, ktorú paradoxne v čase jeho konania už Súdny dvor Európskej únie riešil ani nevyčkal na rozhodnutie Európskeho súdneho dvora...“. V tejto súvislosti sťažovateľka poukazuje na rozsudok Súdneho dvora Európskych spoločenstiev (ďalej len „Súdny dvor“) vo veci Banif Plus Bank Zrt proti Csaba Cipani a spol. C-472/11 z 21. 2. 2013, z ktorého má vyplývať, že čl. 6 ods. 1 a čl. 7 ods. 1 smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách sa má vykladať v tom zmysle, že vnútroštátny súd, ktorý konštatoval *ex offio* nekalú povahu zmluvnej podmienky, nemusí na to, aby mohol vyvodit' dôsledky tohto konštatovania, čakať, či spotrebiteľ informovaný o svojich právach navrhne, aby uvedená podmienka bola zrušená, avšak zásada kontradiktórnosti vo všeobecnosti zaväzuje vnútroštátny súd, ktorý konštatoval v rámci preskúmania *ex offio* nekalú povahu zmluvnej podmienky, informovať účastníkov konania v spore a vyzvať ich, aby sa k tomu kontradiktórne vyjadrili spôsobom, ktorý na tento účel ustanovujú vnútroštátne procesnoprávne predpisy.

Sťažovateľka je tiež toho názoru, že najvyšší súd *„sa mal obrátiť na Súdny dvor Európskej únie vo veci výkladu čl. 3 ods. 1 smernice 93/13/ES v tom zmysle, či rozhodcovská doložka, podľa ktorej musí spotrebiteľ riešiť spory s dodávateľom, ak tak navrhne dodávateľ, v rozhodcovskom konaní, je podľa § 53 ods. 1 a ods. 4 písm. r) Občianskeho zákonníka neprijateľnou podmienkou, pretože pri prihliadnutí na relevantnú judikatúru Spolkového súdneho dvora v Nemecku a Ústavného súdu Českej republiky by nemohol dodržať jednu z podmienok acte clair, že výklad a správna aplikácia čl. 3 ods. 1 smernice 93/13/ES musia byť úplne zjavné, čo vyžaduje zohľadniť okrem jazykových verzií textu, používania terminológie a právnych pojmov komunitárneho práva, vzatie na zreteľ odlišnosti interpretácie komunitárneho práva ak zabezpečenie sa, že výklad vnútroštátneho súdu je rovnako zjavný ostatným súdom členských štátov. Najvyšší súd Slovenskej republiky si túto povinnosť nesplnil.“.* V tejto súvislosti sťažovateľka poukazuje na viacero rozhodnutí Spolkového súdneho dvora v Nemecku a Ústavného súdu Českej republiky.

Sťažovateľka podanými sťažnosťami (konkrétne vedenými pod sp. zn. Rvp 20147/2013 a sp. zn. Rvp 23408/2013 až sp. zn. Rvp 23418/2013) taktiež namieta, že najvyšší súd napadnuté uznesenia založil na nesprávnom právnom posúdení návrhov podaných sťažovateľkou ako námietok zaujatosti, hoci tieto podania neboli dostatočne

určité a nespĺňali náležitosti námietky zaujatosti upravené v § 15a zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „OSP“). Napriek uvedenému okresné súdy, krajské súdy a nakoniec i najvyšší súd prejavu vôle sťažovateľky obsiahnuté v podaných žalobách vyhodnotili ako námietky zaujatosti a zaviazali ju na zaplatenie súdneho poplatku za vznesené námietky zaujatosti.

V nadväznosti na uvedené sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd vydal rozhodnutie, ktorým vysloví porušenie jej základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 ústavy a podľa čl. 47 charty a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom a uzneseniami krajských súdov a postupom a uzneseniami najvyššieho súdu v uvedených konaniach, zruší uznesenia krajských súdov a uznesenia najvyššieho súdu, veci vráti na ďalšie konanie a sťažovateľke prizná primerané finančné zadost'učinenie, ako aj úhradu trov konania.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom

prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podľa § 31a zákona o ústavnom súde ak tento zákon neustanovuje inak a povaha vecí to nevyklučuje, použijú sa na konanie pred ústavným súdom primerane ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku.

V zmysle § 112 ods. 1 OSP v záujme hospodárnosti konania môže súd spojiť na spoločné konanie vecí, ktoré sa uňho začali a skutkovo spolu súvisia alebo sa týkajú tých istých účastníkov.

Zákon o ústavnom súde nemá osobitné ustanovenie o spojení vecí, avšak v súlade s citovaným § 31a zákona o ústavnom súde možno v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ústavy použiť na prípadné spojenie vecí primerane § 112 ods. 1 OSP. S prihliadnutím na obsah sťažností uvedených vo výrokovej časti tohto uznesenia a z tohto obsahu vyplývajúcu právnu a skutkovú súvislosť týchto sťažností, a taktiež prihliadajúc na totožnosť v osobe sťažovateľky a krajského súdu, proti ktorému tieto sťažnosti smerujú, rozhodol ústavný súd, uplatniac citované právne normy, tak, ako to je uvedené v bode I výroku tohto uznesenia.

III.

Predmetom sťažností je námietka sťažovateľky o porušení ňou označených práv zaručených ústavou, chartou a dohovorom postupom a označenými uzneseniami krajských súdov, ako aj postupom a označenými uzneseniami najvyššieho súdu.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 48 ods. 1 ústavy nikto nesmie byť odňatý svojmu zákonnému sudcovi.

Podľa čl. 47 charty každý, koho práva a slobody zaručené právom únie sú porušené, má za podmienok ustanovených v tomto článku právo na účinný prostriedok nápravy pred súdom.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

Formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru. Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (obdobne napr. II. ÚS 71/97, IV. ÚS 195/07, III. ÚS 24/2010). Nútený výkon súdnych a iných rozhodnutí vrátane súdnej exekúcie podľa Exekučného poriadku je podľa stabilnej judikatúry ústavného súdu (PL. ÚS 21/00, I. ÚS 5/00, II. ÚS 143/02, III. ÚS 60/04) súčasťou základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

O zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti ide vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietal, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 92/04, III. ÚS 168/05, II. ÚS 172/2011, I. ÚS 143/2014).

Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nemá zásadne oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (II. ÚS 21/96, III. ÚS 151/05). Vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom napokon nie je ani chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inšinciou vo veciach

patriacich do právomoci všeobecných súdov. Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 5 ústavy (I. ÚS 13/01, I. ÚS 120/04).

Ústavný súd po preskúmaní sťažností zistil, že argumenty sťažovateľky sú v podstate totožné s jej argumentmi, ktoré použila v celom rade iných sťažností, o ktorých už pri ich predbežnom prerokovaní rozhodol tak, že ich vo vzťahu k uzneseniam krajských súdov, ktorými boli potvrdené rozhodnutia okresných súdov o zastavení exekúcií, odmietol ako zjavne neopodstatnené. Sťažovateľka v danom prípade označila len iné konania krajských súdov, postupom ktorých malo dôjsť k porušeniu ňou označených práv. Z takmer totožnej argumentácie sťažovateľky uvedenej v jej sťažnostiach možno vyvodiť, že odôvodnenie napadnutých uznesení krajských súdov obsahovalo, čo sa týka skutkových zistení a právneho posúdenia vecí krajskými súdmi, obdobné závery, ako vo veciach, ktoré už boli ústavným súdom predbežne prerokované a podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietnuté.

Ústavný súd už vo viacerých svojich rozhodnutiach podrobne analyzoval dôvody zjavnej neopodstatnenosti sťažností sťažovateľky, pričom v týchto rozhodnutiach vyslovil, že okresný súd je nielen oprávnený, ale aj povinný skúmať zákonnosť exekučného titulu v ktoromkoľvek štádiu už začatého exekučného konania a nielen v súvislosti s vydaním poverenia na vykonanie exekúcie, a to napr. aj na účely zistenia existencie dôvodu, pre ktorý by bolo potrebné už začaté exekučné konanie zastaviť podľa § 57 ods. 2 Exekučného poriadku. V tejto súvislosti na podporu svojej argumentácie ústavný súd poukázal na ustálenú judikatúru najvyššieho súdu, ktorá je sťažovateľke známa aj z napádaných rozhodnutí krajského súdu v obdobných právnych veciach (napr. R 56/1995, R 58/1997, R 70/1998 a R 72/1998 publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky).

Pri predbežnom prerokovaní týchto sťažností sa teda ústavný súd plne stotožňuje s dôvodmi uvedenými vo svojich predchádzajúcich rozhodnutiach, najmä sp. zn.

I. ÚS 509/2013 zo 7. augusta 2013, sp. zn. II. ÚS 394/2013 z 10. júla 2013, sp. zn. IV. ÚS 91/2013 zo 14. februára 2013, sp. zn. IV. ÚS 142/2013 z 8. marca 2013 alebo sp. zn. III. ÚS 506/2013 z 29. októbra 2013, sp. zn. II. ÚS 62/2013 z 30. januára 2013, sp. zn. II. ÚS 342/2013 z 19. júna 2013 a v nich citovaná prejudikatúra, ale aj *mutatis mutandis* sp. zn. II. ÚS 614/2013 z 13. novembra 2013, sp. zn. III. ÚS 369/2013 z 28. augusta 2013, sp. zn. IV. ÚS 70/2014 z 30. januára 2014, sp. zn. IV. ÚS 467/2012 z 18. septembra 2012, sp. zn. IV. ÚS 168/2013 z 27. marca 2013, sp. zn. III. ÚS 488/2013 z 29. októbra 2013 a sp. zn. I. ÚS 67/2013 zo 6. februára 2013, ako aj napr. v uzneseniach sp. zn. III. ÚS 242/2011 z 31. mája 2011, sp. zn. III. ÚS 397/2011 z 27. septembra 2011, sp. zn. II. ÚS 473/2011 z 20. októbra 2011, sp. zn. I. ÚS 227/2012 zo 16. mája 2012, sp. zn. III. ÚS 397/2011 z 27. septembra 2011, sp. zn. I. ÚS 227/2012 zo 16. mája 2012, sp. zn. IV. ÚS 299/2012 zo 7. júna 2012, sp. zn. I. ÚS 382/2012 z 22. augusta 2012, sp. zn. II. ÚS 303/2012 z 5. septembra 2012, sp. zn. III. ÚS 7/2013 z 15. januára 2013, sp. zn. II. ÚS 377/2013 z 26. júna 2013 a sp. zn. III. ÚS 386/2013 z 28. augusta 2013, ako aj ďalších rozhodnutiach, ktoré skončili odmietnutím rovnakých, opakujúcich sa sťažností sťažovateľky z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti, pri akceptovaní právnych záverov rozhodnutí všeobecných súdov o vyhlásení exekúcií za neprípustné a jej zastavení v rádovo stovkách prípadov, pretože rozhodcovské rozsudky alebo notárske zápisnice, na podklade ktorých boli exekúcie vedené (resp. navrhnuté), neboli z rôznych dôvodov spôsobilými exekučnými titulmi na vedenie exekúcií.

V označených uzneseniach ústavný súd odpovedal aj na argumentáciu sťažovateľky tvrdiacej, že došlo k pochybeniu v postupe krajského súdu spočívajúcom v zastavení uvedených exekučných konaní bez toho, aby bolo predtým rozhodnuté o jej návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c) OSP z dôvodu potreby podania žiadosti Súdnemu dvoru na rozhodnutie o predbežnej otázke podľa čl. 267 Zmluvy o fungovaní Európskej únie, ako aj na argumentáciu sťažovateľky o porušení práva na účinný prostriedok nápravy a zásady kontradiktórnosti konania tým, že konajúce súdy pred rozhodnutím o posúdení zmluvnej podmienky (rozhodcovskej doložky) ako nekalej, resp. pred posúdením splnomocnenia udeleného povinným ako absolútne neplatného, nedali účastníkom konania príležitosť vyjadriť sa k týmto dôvodom, tak ako to sťažovateľka

odvodzuje z rozsudku Súdneho dvora vo veci Banif Plus Bank Zrt proti Csaba Cipani a spol. C-472/11 z 21. 2. 2013.

Keďže sťažovateľke sú už z predchádzajúcej rozhodovacej činnosti ústavného súdu notoricky známe dôvody, pre ktoré ústavný súd iné jej obdobné sťažnosti odmietol ako zjavne neopodstatnené, nepovažuje za účelné uvádzať podrobnejšie argumenty, pre ktoré dospel k rozhodnutiu vyplývajúcejmu z 2. bodu výroku tohto uznesenia, a v tejto súvislosti odkazuje na odôvodnenie uvedených rozhodnutí ústavného súdu vydaných v obdobných sťažovateľkiných veciach.

Vzhľadom na postavenie ústavného súdu vo vzťahu k rozhodovacej činnosti všeobecných súdov a s poukazom na to, že obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (obdobne napr. II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08), ústavný súd sťažnosti v časti smerujúcej proti postupu označených krajských súdov a ich napadnutým uzneseniam odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu ich zjavnej neopodstatnenosti.

Sťažovateľka v sťažnostiach tiež namietala porušenie svojich práv postupom a napadnutými uzneseniami najvyššieho súdu, ktorými boli ňou podané dovolania odmietnuté ako neprípustné.

Ústavný súd už uviedol, že „predpokladom uplatnenia práva na spravodlivý proces, ktoré sa zaručuje čl. 6 ods. 1 dohovoru, je nezávislosť a nestrannosť súdu. Formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru.“ (II. ÚS 71/97). Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť.

Právo na súdnu ochranu sa v občianskoprávnom konaní účinne zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym

súdom vrátane dovolacích konaní. V dovolacom konaní procesné podmienky upravujú ustanovenia § 236 a nasl. OSP.

V rámci všeobecnej úpravy prípustnosti dovolania proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu z § 237 OSP výslovne vyplýva, že dovolanie je prípustné, len pokiaľ ide o prípady uvedené pod písm. a) až písm. g) tohto zákonného ustanovenia. Dovolanie je prípustné aj proti rozhodnutiu odvolacieho súdu v prípadoch uvedených v § 238 OSP.

Z postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, pričom skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom preskúmania vtedy, ak by vyvodené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, m. m. I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00).

Ústavný súd z tohto hľadiska preskúmal napadnuté uznesenia najvyššieho súdu, pričom nezistil žiadnu skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup najvyššieho súdu nemajúci oporu v zákone.

Ústavný súd konštatuje, že právny názor najvyššieho súdu o neprípustnosti dovolaní je v napadnutých uzneseniach zdôvodnený vyčerpávajúcim spôsobom a presvedčivo. V odôvodnení napadnutých uznesení najvyšší súd dostatočným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré bolo potrebné dovolania sťažovateľky odmietnuť ako neprípustné, a to jednak podľa § 239 OSP, ako aj podľa § 237 OSP.

Otázka posúdenia, či sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci odvolacieho súdu, t. j. najvyššieho súdu, nie do právomoci ústavného súdu. Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy (čl. 124 a čl. 142 ods. 1) vyplýva, že ústavný súd nie je alternatívou ani mimoriadnou opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov, ktorých sústavu završuje najvyšší súd (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96).

Pokiaľ sa sťažovateľka s právnym názorom najvyššieho súdu v otázke akceptácie vyslovenej neprípustnosti ňou podaných dovolaní nestotožňuje, ústavný súd napokon dodáva, že otázka posúdenia podmienok dovolacieho konania je otázkou zákonnosti a jej riešenie nemôže viesť k záveru o porušení sťažovateľkou označených práv. K námietkam uvedeným v sťažnostiach ústavný súd tiež konštatuje, že najvyšší súd v rámci dovolacieho konania nerozhodoval o veciach meritórne, ale iba procesne, nezistiac dovolacie dôvody podľa § 237 OSP.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd vyhodnotil argumentáciu sťažovateľky odôvodňujúcu porušenie jej práv ako nedostatočnú na to, aby na jej základe bolo možné v prípade prijatia sťažností na ďalšie konanie zistiť a preskúmať spojitosť medzi napadnutými uzneseniami najvyššieho súdu a namietaným porušením označených práv. Napadnuté uznesenia najvyššieho súdu nemôžu byť v takej príčinnej súvislosti s namietaným porušením práv sťažovateľky aj preto, že toto porušenie sa nedá vyvodit' iba z určitého výkladu a aplikácie platných procesných noriem upravujúcich postup občianskoprávných súdov v opravných konaniach (podobne aj I. ÚS 66/98, II. ÚS 811/00).

Vzhľadom na uvedené ústavný súd odmietol sťažnosti sťažovateľky v tejto časti ako zjavne neopodstatnené.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. novembra 2014